L'Aquari: La Gespa a l'aigua.

Si el teatre fos una ciència exacta mai hauria estat en crisi. Tots aquells que estimem i gaudim de les arts escèniques som coneixedors que davant el Públic no hi ha fórmules màgiques que garanteixin l'èxit. De fet, directors, productors, escriptors –i els mateixos termes acabats en "es"- de reconeixement internacional han tingut els seus dalts i baixos a l'hora de posar en escena, el diners o sobre el paper en blanc les seves propostes. Teatres públics i productores privades destrien constantment entre propostes escèniques i textos, des de fa més de dos mil·lennis. Amb autors universals com Sòfocles, Shakespeare o Brecht grans directors han estat capaços d'errar. Actrius i actors consagrats no han estat capaços en algun moment d'encaixar en algun personatge. Com no ha de ser arriscat per una companyia de teatre afeccionat provar-ho amb tot alhora?

La Gespa Teatre és un bon grup de teatre afeccionat. El seu viatge ha estat acompanyat d'èxits importants. El seu treball per la promoció del teatre a la vila és important i remarcable. De fet en aquest darrer muntatge hi ha una bona prova de la incorporació de gent molt jove tant en personatges de text com a comparses o figurants. "*L'Aquari*", guió (com diu el programa) de Telma Romaní i direcció de la mateixa autora en col·laboració amb Carles Garrido és difícil de definir. El text que presenta moments de gran qualitat és globalment irregular i previsible. Fa venir a la memòria els "culebrots" televisius que ens arriben de més enllà del Oceà Atlàntic on s'encreuen diferents històries d'amors, desamors, violència de gènere, infidelitats,... per acabar amb un melodramàtic final hollywoodià. Escriure a mesura de tot un grup teatral no és tasca senzilla i té molt de mèrit. Però passada la primera hora d'espectacle i la sorpresa d'un tempo dramàtic respectable, amb un contingut clar i definit, aquest entra en una voràgine d'escenes anecdòtiques que arriben a reaccionar sobre un execrable model d'actitud masclista encara ben viu a la nostra societat. El personatges masculins de Fredi, Lleó, i Àngel i els femenins de Sara, Magdalena i Charlotte són uns arquetips ben dibuixats, capaços de mantenir una bona tensió dramàtica. En dues parts no diferenciades per cap teló de boca, l'autora sembla voler equilibrar una bàscula manifestament femenina –que no feminista- cap a unes posicions més ambigües. L'aparició de personatges com el vidu eternament enamorat, l'ebri o el cor de separades contraresta i malmet allò que hauria esdevingut un autèntic text dramàtic.

Joan Sarquella interpreta un excel·lent barman, segur, definit i fil conductor de l'obra. Destaca també la Carme Ferrés amb una Charlotte creïble i còmoda. En Xavier Casanovas -Lleó - és capaç de refrenar la seva vis còmica. Martí Pàmies - Àngel - i Sílvia Mielgo - Viqui - encarnen amb satisfacció una de les escenes més dures i de millor factura de la posada en escena. La resta de l'elenc completa de forma desigual un repartiment amb momentanis excessos de població sobre les taules de l'escenari que distrauen a l'espectador. Comentari a banda requereix l'apartat musical signat per en Martí Camós com a compositor i pianista, i la cantant Imma Presas o Gemma Badosa (hauria estat bé poder identificar qui ha cantat en la funció de diumenge per fer-ne justícia). Bons temes originals que han estat interpretats en viu amb el mestratge del veterà músic i la veu encisadora de la jove intèrpret.

La Gespa ha tornat a fer un gran esforç que cal valorar globalment com a positiu. Amb tot, cal a dir que el públic palamosí comença a enyorar aquells muntatges frescos i divertits que els han donat popularitat durant anys.

Aquest diumenge aquells que estimem el teatre del nostre país estem de dol. Ens ha deixat una d'aquelles "bèsties" del teatre contemporani: en Pepe Rubianes. Fa uns mesos a La Gorga encara poguérem assistir al seu retorn a la direcció en aquell prohibit en d'altres latituds "*Lorca eran todos*". Avui, tot s'ha de dir, hem trobat a faltar un aplaudiment en la seva memòria.

Jordi Salvador